

Sygn. akt I C 203/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2017r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz A. S. kwotę 10.100zł (dziesięć tysięcy sto złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz A. S. kwotę 6.146,23zł (sześć tysięcy sto czterdzieści sześć złotych dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 203/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy, w dniu 2 czerwca 2016r., A. S., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 10.100zł tytułem częściowego dalszego odszkodowania, za szkodę majątkową z dnia 4 marca 2016r., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych naliczanych od dnia 15 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (k. 2-4 – pozew o zapłatę).

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Zakład (...) na Spółka Akcyjna z (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 38-39 – odpowiedź na pozew).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 marca 2016r., w miejscowości Ł., na ulicy (...), kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...), podczas zawracania z ulicy podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki B. o nr (...), kierowanemu przez A. S., w wyniku czego doszło do uszkodzenia lewego boku samochodu marki B.. Kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), posiadał wykupioną polisę OC w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne).

W dniu 4 marca 2016r. A. S. zgłosiła szkodę w pojeździe z OC sprawcy, w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (d. k. 63-65 – kserokopia wydruku zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC nr szkody PL (...)).

Uszkodzeniu w pojeździe B. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), uległa nakładka zderzaka przedniego, reflektor lewy, zamocowanie górne reflektora, ściana boczna lewa, drzwi przednie lewe, pokrywa silnika, drzwi tylne lewe, ściana boczna tylna lewa, zderzak tylny (k. 6-12 – kserokopia kalkulacji naprawy nr (...)).

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał szkodę za uzasadnioną, co do zasady i wypłacił A. S. odszkodowanie w wysokości 8.815,73zł (okoliczności bezsporne).

Biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G., wyliczył koszt naprawy samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...) przy użyciu części oryginalnych i średniej stawki w regionie w wysokości 100zł netto, na dzień powstania szkody, na kwotę 25.380,16zł brutto (d. k. 93-98 – opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G.).

Koszt naprawy samochodu powódki A. S. przy użyciu części oryginalnych i alternatywnych o jakości Q oraz średniej stawki w wysokości 100zł netto w regionie, na dzień powstania szkody wynosi 21.152,77zł (d. k. 139-141 – opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G.).

Do naprawy pojazdu powódki w celu przywrócenia go do prawidłowego stanu technicznego i wizualnego powinny być użyte części oryginalne. Biegły Z. G. podkreślił, iż naprawa pojazdu może być wykonana na częściach alternatywnych bez logo producenta pojazdu, ale taka naprawa nie przywróci jednak pojazdu do stanu sprzed szkody, a uszkodzone elementy oryginalne musiałyby zostać zastąpione zamiennikami. Z technicznego punktu widzenia wykonywane są one z innych materiałów niż części oryginalne, nie odzwierciedlają one parametrów geometrycznych. Sposób wykonania również nie odzwierciedla jakości części oryginalnych (d. k. 93-98 – opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G.).

A. S. kupiła przedmiotowy samochód marki B. w 2014r. i była to jedyna szkoda, w tym pojeździe gdy powódka była jego właścicielem. W dacie szkody powódka prowadziła działalność gospodarczą, jednakże samochód B. o nr rej. (...) nie był ujęty w środkach trwałych i A. S. nie odliczyła podatku VAT (e-protokół rozprawy z dnia 20 października 2017r. – 00:02:20 – 00:07:39 – zeznania powódki A. S.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej materiału dowodowego w postaci zeznań powódki A. S. (e-protokół rozprawy z dnia 20 października 2017r. – 00:02:20 – 00:07:39), opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G. (k. 93-98 i k. 139-141) oraz dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki A. S., gdyż były one logiczne, konsekwentne, spójne i miały swoje oparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Sąd uznał za rzetelną, fachową, obiektywną, bezstronną i rzeczową opinię biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej Z. G., który na zlecenie Sądu wydał opinie w przedmiotowej sprawie. Opinie zostały sporządzone zgodnie z określoną tezą dowodową, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłego. Podjęte przez biegłego czynności w celu zgromadzenia materiału w oparciu, o które możliwe było wydanie opinii, obrazuje sporządzona przez biegłego opinia z załącznikami oraz z licznymi, szczegółowymi wyliczeniami. Zgłaszane przez strony wątpliwości zostały rozwiązane w opinii uzupełniającej.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem, w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu, iż samochód powódki marki B. o nr rej (...), był po „wcześniejszych szkodach”. Pozwanego w tym zakresie obciążał ciężar dowodu i winien powyższą

okoliczność udowodnić. W ocenie Sądu, pozwany nie udźwignął powyższego obowiązku i nie udowodnił okoliczności, iż samochód powódki był wcześniej uszkodzony. Należy mieć na uwadze, iż powódka zaprzeczyła, aby w czasie kiedy jest właścicielem powyższego pojazdu uległ on szkodzie. Pozwany załączył kalkulację naprawy z 13 czerwca 2014r., dotyczącą samochodu, którego właścicielem była A. S., ale szkoda, która miała miejsce w dniu 3 czerwca 2014r. dotyczyła samochodu marki B. (...) o nr rej. (...). Natomiast w rozpoznawanej sprawie uszkodzeniu uległ, w dniu 4 marca 2014r., samochód marki B. (...) o nr rej. (...). Tak więc wskazany przez pozwanego pojazd był innym modelem marki B., ponadto szkoda, która jest przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie była szkodą wcześniejszą niż szkoda w pojeździe marki B. (...) o nr rej (...). Powyższe okoliczności wskazują, iż pozwany nie udowodnił, iż samochód A. S. marki B., o nr rej (...), był po „wcześniejszych szkodach”.

W rozpoznawanej sprawie A. S. dochodzi odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który był sprawcą kolizji drogowej w dniu 4 marca 2016r., do jakiej doszło z udziałem pojazdu, którego właścicielem była powódka. Bezsorna była w rozpoznawanej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, sporna była jedynie wysokość szkody jakiej doznała powódka.

Stosownie do treści art. 822§1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Co do zasady zakres obowiązku odszkodowawczego określa umowa. Mając jednak na uwadze fakt, że jest to umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, zauważyć należy, iż tak, co do przedmiotu ubezpieczenia, jak i zakresu obowiązku odszkodowawczego podlega ona rygorom określonym w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U z 2016r., poz. 2060).

W myśl art. 34 ust. 1 powyższej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Jeżeli chodzi o zakres odszkodowania, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1 powołanej powyżej ustawy) oraz do wysokości określonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego. Do ustalenia szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego i znajduje zastosowanie, obowiązująca w prawie cywilnym, zasada pełnego odszkodowania, która odnosi się do szkody wyrządzonej przez ubezpieczonego poszkodowanemu.

Zgodnie z art. 363§1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie szkody było niemożliwe albo gdyby pociągało dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Świadczenie zakładu ubezpieczeń zawsze sprowadza się przy tym do zapłaty określonej sumy pieniężnej.

W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Z przepisów kodeksu cywilnego wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet, więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361§1 k.c.), jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Z faktów powszechnie znanych wynika, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma, więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet, jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części, z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu, jako całości, może - gdyby chciał go sprzedać - ponieść stratę. Zgodnie z art. 363§2 k.c., poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżać należne odszkodowanie.

Wykładnia art. 361§2 i art. 363§2 k.c. prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, jako całości. Brak podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Nie można jednak z góry wyłączyć, że zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części spowoduje jednak wzrost wartości pojazdu, jako całości. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku, wartość pojazdu po naprawie wzrosła. Ciężar dowodu w tym zakresie powinien jednak obciążać zakład ubezpieczeń, skoro, bowiem z reguły, wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu, to tylko wykazanie przez zobowiązanego do ustalenia i wypłaty odszkodowania, że w konkretnym wypadku jest inaczej pozwala na zmniejszenie odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego, poszkodowany, bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. To zakład ubezpieczeń, przedstawiając dowód, że w konkretnym wypadku wartość pojazdu, jako całości wzrosła po naprawie, osiąga z tego skutki prawne, gdyż może zmniejszyć sumę ubezpieczeniową, którą zobowiązany jest wypłacić (por. uzasadnienie uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Jak ustalono w toku postępowania, uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powódki w zakresie wyłącznie pozostającym w związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym z dnia 4 marca 2016r., uwzględniając części oryginalne i średnią stawkę roboczogodziny obowiązującej na rynku lokalnym wyniosły 25.380,16zł brutto. Podkreślić również należy, iż biegły sądowy Z. G., w jednoznaczny i kategoryczny sposób stwierdził (k. 98 i k. 141), iż do naprawy pojazdu powódki w celu przywrócenia go do prawidłowego stanu technicznego i wizualnego powinny być użyte części

oryginalne. Biegły z całą mocą podkreślił, iż naprawa pojazdu może być wykonana na częściach alternatywnych bez logo producenta pojazdu, ale taka naprawa nie przywróci jednak pojazdu do stanu sprzed szkody, a uszkodzone elementy oryginalne musiałyby zostać zastąpione zamiennikami. Z technicznego punktu widzenia wykonywane są one z innych materiałów niż części oryginalne, nie odzwierciedlają one parametrów geometrycznych. Sposób wykonania również nie odzwierciedla jakości części oryginalnych. Z powyższych względów, należy uznać, iż w realiach rozpoznawanej sprawy, zasadne i usprawiedliwione jest naprawienie pojazdu powódki przy zastosowaniu części oryginalnych.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, oraz wyłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, kwotę 8.815,73zł, na podstawie art. 805§1 i §2 pkt 1 k.c., art. 822§1 k.c., Sąd zasądził od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz A. S. kwotę 10.100zł (25.380,16zł – 8.815,73zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty.

O należnych odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda na podstawie art. 359§1 k.c., 481§1 i §2k.c. i 817§1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 2060), zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W rozpoznawanej sprawie, pozwany przyjął zgłoszenie szkody w dniu 4 marca 2016r., tym samym 30-dniowy termin do wypłaty należnego powódce świadczenia upłynął w dniu 4 kwietnia 2016r. W realiach rozpoznawanej sprawy nie zachodziły przy tym żadne okoliczności szczególne, które uniemożliwiłyby stronie pozwanej wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia, a zatem było ono wymagalne w dniu 4 kwietnia 2016r. Od dnia następnego, tj. od dnia 5 kwietnia 2016r., pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego na rzecz powoda świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. obciążając pozwanego w całości kosztami procesu. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.146,23zł złożyło się: opłata sądowa w wysokości 505zł, poniesione przez powódkę koszty opinii biegłego w wysokości 841,23zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016r. (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).